

CULTURA POPORULUI

Luminează-te și vei fi! --
Voeste și vei putea!

Prim-redactor: CONST. CEHAN-RACOVITĂ | REDACȚIA: STR. NICOLAE IORGA 6. | Cluj, Joi 1 Octombrie, 1925 | ADMINISTRATIA: STR. NICOLAE IORGA 6. | ANUL V. | E-RUL 129 | Apăre în fiecare Duminică | TELEFON No. 15-75. | TELEFON No. 15-75. | TELEFON No. 15-75.

O PRESĂ INCHINATĂ ADEVĂRULUI

Vision de multă vreme o presă închinată adevărului. Ani de zile, intram cu un crez al meu prin redacții și plecam amar. Mă dădea umilina alora. Un lăutar poate să cânte murdar la porunca celui care-l plătește, sărmanul lăutar pentru că astâmpără Ioana; dar un ziarist nu poate să fie scriitorul altor credințe departe de sufletul lui, de-ar fi plătit cu aur mult, în fața hidușei mizerii.

Canțelul lăutarului flămând din tavernă și plătut de omul fără căpății se pierde în mocirla sufletelor cari ascultă; pe când scriitorul ziaristului în slujba cauzelor nedemne se îngrășie în jurul colțării urmei și pricinuște mult rău social.

Nu aveam unde scrie. Entuziasmul meu și încercările erau zadarnice; se topeau într-o darere nădă. Dam câte o capta și eram sfoștat de după apărarea în veștile noastre false. Ocea eram eu și peșteră pe care-l comam să-l ajut.

Și us fi închis pleoapele pe veci, dacu cu mine în normant înfrângerea, dacu nu sar fi schimbat vremurile. În nazim, ele înspre bine ale norodului au fost de multe ori îngropate, dar încă au un om. Prin urmare timpul aduce schimbări sociale.

Purtam în mine și credința pășinilor aleși cari au murit de dragostea Căpății sau jericăci cu au căzut măcar puțin: mămăica neamului. Talentul lor măna lăunatic și mi-a dat puteri mărești care deslușău totul. Fara ei putu eu și orbucut prin intinerie și us fi perdat un om cel bun, l-am înțeles cu atât mai bine, cu cât treceam pe lângă redacție cu ziaristii în slujba cauzelor nedemne. Și am fugit ca de sodoma. Cravul mișinilor tipografe misu părea un caz de prostevare a mătării sau uraturie albe de hărtie suptul cinstit al orodului peste care se așeză micușina și rautava. M'au optit în Arad. Nu pentruca ardeții sau ma bati români — poporul românesc pretutindeni și aceluși — ci pentruca un gâșit un om, pe care impregurarea d'atice ucis cum foarte bine putu să-l dăca în bucoina sau Basarabia sau în alta parte a țării. Era: generalul Petala, caracter înțreg și sprăvitor al fuțurilor bune. Și pe aceeaș fur ustăna o preocupă cea mai frumoasă măsură: îndrumarea și prefăcarea presii zilelor noastre, într-o presă cinstită și plină de adevăr. Găsim conducătorul unei mișcări de care nu lega tot idealul meu.

Și aceea risam de multă vreme o presă închinată adevărului se infirpa în Cluj. Din un rost red și laut țiafa: „Cultura Poporului”. Și de aceea trădece ca și un om sănatos. Sufletul acesta fu în este pervertit în poșchia șarada a tuturor pășinilor omenești narutate de așa zisa firea civilizată sub care se ascunde și se covește toată mocirla sințurilor și insurșurilor degenerare, și sufletul ei e rustic ca și al săcunatului urapue de glie și meren în lăunaua binecuvântare a soarelui. Arel pe care-l respira „Cultura Poporului” e curat, e delu țara, e plin de norosul cămpior, al hotelilor, al mungilor, al cuturilor bătrâni. Scriul ei e cinstit ca și răgăcnea pe care săvănămul o rădăca către cer. Nomic din mincuna concențională, nomic din sofism politic, nomic din ura între oameni, nomic din apăsarea către cei mici, ci numai credința strămoșească, corba

Partea redacțională a Moldovei este Prut este comușă de valorosul matar d. generalul Rudeanu, comandantul Corpului III de armată cum și de d-mi Ștefan Ciobanu și Paul Gorie, amba membri ai Academiei Române. Aspectele toate din Bucovina vor fi trecute prin redacția dela Cernațiș de sub conducerea acustitului publicist și profesor, d. E. Scabul.

Nu s'a putu lăsa la o parte mai cu seamă Capitala țării, București, și acolo redacția noastră se compune din scriitorii de seamă ca dd. Traian Stoianescu, I. Nedelcescu, Cridim, Naum Deacaru, Macedonski, St. D. Constantinescu, Buia și Nicolae-Mileala.

Toamna aduce o nouă învioreare și putere de muncă în domeniul ziaristic. După lăunle de vară cari au procurat odihnă și în rândurile coloratorilor noștri, toți aceștia vor și să-și depue răvna și totușa cu dîn ce în aceeaș foare să fie cât mai folositoare și să corepundă unei prese civilizate, așa cum o cere un popor mare ca acesta românesc. Cu presă pipericită, unemică și slab scrisă s'a sfârșit.

Tot așa se va sfârși și cu presa dușmăna recențională cinstite delu poporului, — înlocuită înec, înec cu țiparul purtător de cultură și simțire românească. Const. Cehan-Racovită

O CONSTATARE

Pe masa mea stau înșirate o serie de somnționi de plăcă dela gazetele trimise mieșorilor societății culturale „Impăratul Cărian” din Tighina.

Sunt oameni cari își cer dreptul lor și au deplină dreptate. Căci e scump țiparul și mana de lucru, și viața de azi și plină de totfelul de amărăcini.

Orăcât de dureros ne-ar cădea, totuși trebuie să ne măntuim durerora, ca în Moldova de peste Prut o viață culturală independentă, este condamnată la moarte, chiar mai înainte de a se naște.

Dovada o face nefășințul pomelnic al gazetelor și revistelor românești moarte în această scurtă răstimp de opt ani de viață românească în Basarabia.

Azi în Moldova de peste Prut nu există nici o singură gazetă românească neobșinționată, în vreme ce gazetele evreo-rușoși, scris pe o jumătate de ocau cu o lei numărul, răsar ca bureți după ploaie în fiecare țărșior din Basarabia.

Societatea noastră și-a recrutat membrii ei țărani după pilda Măntuitorului, care a spălat picioarele ucenicilor săi.

SCRISORI DIN AMERICA

— Dela redacția noastră din Cleveland, O. —
Problema românilor din țara lui Columb

Între problemele lășate în părășire ori cari nu preocupă foarte puțin și superficial lumea noastră politică este și problema românilor din Statele-Uitate ale Americii de nord.

Se pare că în sforțările ce se fac spre a consolida România întregită, o jumătate de milion — cam, aproximativ, atâția români se află în țara lui Columb — nu s'omentează.

Românul din America, pentru majoritatea conducătorilor noștri — și nu-mai vorbim de masele populare — e o pasere piteagă: vine din belșugul lui Croesus, să cutărește puțin la vatra strămoșească, și se întoșe, fire neastămpărată, își reia șorul, îndărăt, spre pământul făgăduințai.

Nimeni însă nu se întreabă: de ce o vom? și de ce pleacă?

Noi, cari cunoșțim pe acest Alhas-verus modern, răspundem: a venit la vatra strămoșească părășit, temporar și se aprovizionă cu munții economici în lupta cu naționalitățile conlocușoare, dar pe timpul robiei mii-mare, privilegiate în documentul naționale de baștină, pentruca această vatră strămoșească nu părășio-nicio dată o gășim de așa foce o nouă carie în pământ străin și necunoscut.

Și pleacă îndărăt, după ce și-a văzut pe ai lui, și din trimăna cășugului prinre străini, venit aceluși la el, a cumpărat ce a putu cumpăra, a smâș din mână străinului ce a putu smulge, și cu îndărjirea pe care țio-dă o neareștate mii-mare în zonele unuș nou răsărit de libertate și pentru el, se întoșe, iarăși numai pentru o bucată de vreme, acolo unde, pentru el, s'a mutat așa lăunle în care s'a angajat.

Românul nu pleacă din țara părinților lui spre a se perde pe el și ai lui prinre străini!

El, rob al înșințului, al unui înșinț sănatos, care în mai multe rânduri, după cum ne dovedește istoria, ne-a ferit de calamități pe care ochinul vigilent al conducătorilor n'a putu să le vadă, — vede, și acum, calea mântuirii lui.

Instințul acesta, în prezent, — și nu s'au cătează — e în conflict cu credințele frumășorilor noștri din tranțele treburilor țării.

Piteagă acesta dorește să se întoșească îndărăt în țara Dolorului; guvernul, în înțepinarea lui, a pus stăvilă acestei domni, refuzând a-i elibera pașaport de drum. Celelalte naționalități, în aceeaș privință, sunt privilegiate: ele pot pleca oriunde, și așa nu se șune, guvernul e bucoros să plece.

Nu mă îndoșe o clipă că aceia cari au luat această măsură restrictivă, în ce privește emigrarea românilor din țara Românească, le-au luat în credința că servese interesele superioare ale țării. Evident, și-au zis: Românul să stea în țara lui și străinul, dacă vrea, să plece.

Și an zis așa, însă, au uitat că străinul care pleacă, nu face alta decât ce a făcut românul pe timpul dominației străine, să dăce în străini înșințul deose de valuta noastră scăzută, ca să facă parale și să cumpere aveșora românului pe care guvernul român nu-l lasă să plece din țara lui.

Coice și-au dat ostentăca să înțelegă această problemă, informându-se la izvor: amblând prin satele din Ardeal și luând contact cu acest element românesc reintors din America și doritor a se reintoșe în țara Dolorului, pe seurt timp, să muncescă în fabrica americană, spre a concuira prin cășugul lui elementalul străin din satele lor, ce-l cutropesc, aceeaș, zie, își pot da seama de greșala ce se face lăsând celelalte naționalități să plece din țară și oprind elementul românesc de a se folosi de avantajul ce-l da în trecut, aceste expediții în străintăne.

O statistică, dacă s'ar face, — și, spre a înconșura multe greșeli, ar trebui să se facă — ne-ar arăta câte avuri au rămas pe timpul dominației americane în mâini românești, datorită numei și numai acestor pitegi și, iarăși, dacă s'ar face o statistică din ultimii 2-3 ani am rămăne surprinș și aflând că multe avuri în loc să treacă ca în trecut în mâinile românești au trecut în mâini străine.

Comuna Șaparioc (pare-mi-se acum numită Șerpeni) de pe Târnave e acum viu exemplu. Înaintea rășorului mondial românii au început să cumpere a-verile ungurești, iar după război, în special după restricționările impuse românilor, ungurii cumpăra averile românești.

Și mai e un rău ce reese din aceste restricții: Teama românului din America de a se reintoșe deocamdată în țară, dar mai ales teama de a-și investi banul în întreprinderi românești din țară.

Basarabia economică

— Dela redacția noastră din Iași. —
Sitația șoselelor basarabene

Am arăta în „Cultura Poporului”, trista situația în care se află bogată provincia românească de peste Prut, care lipsită fiind de șosele și de căi ferate nu se poate desvolta astfel cum ar trebui.

Din această cauză are o viață economică slabă și nu se poate desvolta punându-și în valoare marile ei bogății. Sub ruși această frumoasă provincie a fost lășată în părășire. Ce conta atunci Basarabia în vastul imperiu de 200 milioane de suflete? Ce conta atunci Chișinăul când erau orașe mari ca Odessa, Chievul, Moscova, Harcovul, Petersburg, ș. a. Rușii n'au făcut nimic timp de o sută de ani de stăpânire în această direcție. Ei au lășat norodul în întinerie. Nu s'au ocupat de nevoile populației. Doar cu ocazia evenimentelor dela 1861 și 1877, au mai făcut ici colo drumuri strategice, necesare dislocării trupelor.

Și în rășorul mondial au mai făcut ici colo incenzări; înia dela Barlad — Zorici — Basarabesca; Bălți — Unghevi. Dar toate acestea numai în interesul armatei. Românii în 1918, au găsit o moșțonire grea. Trebuia de făcut totul dela început.

Basarabia, tocmai din cauza vecinătății cu Rusia trebuia acordată totă duarea amicitie, creștindu-se în întreaga provincie artere de comunicație. Cu ocazia evenimentelor dela Tatar-Bunar, s'a constatat încă odată lăunle în care se află șoselele basarabene. Ajutorul militar a sosit cu întârziere, trebuind ca arupile să-și facă loc prin drumuri aproape inexistente. Așa se explică cum a putut o l de ore să falăie steagul roșu. Dela Sărată la Tatar-Bunar, o distanță de câteva zeci de kilometri, drumul s'a făcut cu mare amoevite. În totă Basarabia nu există o singură șosea bună. Ici colo mai merge. Cum însă intrăm în toamna, nu se mai poate circula. Automobilul riscă să rămăne îngropat într-o prăpășie. Irasunție nu pot circula. Noroșele și eroșele de zăpadă împiedică orice activitate arșină. Satele fiind îndepărtate unele de altele, comunicația se face greu. Chiar specula și face loc labor cu aceeaș lipsă de drumuri. Țărani fiind nevoiți să-și vază pe preț de nimic produsele lor, neavând puțina să meargă în oraș. Unele județe, cum e Olășanuș sau Bălți, stau ceva mai bineșor. Altele ca Hotinul ori Cahul și Soroca destul de rău.

A trebuit alarma presii că guvernul să se conșviga că această problemă de un mare interes general să se rezolve.

În prezent toată provincia este în părășită de harnici pioneri ce lucrează de acord cu sătenii din regiunile Cetatea-Albă, Ismailușii, Cahulului, Bălților și Sorociei. S'au lucrat numeroșe porțiuni din șoselele Orhei — Bălți, Bolgrad — Ismail, Bolgrad — Reni, Soroca — Bălți și planul elaborat de Al Cristovul, directorul regiunii XI de pouari și șosele din Basarabia cu reședința la Chișinău, a fost aprobat încomuș de către d-l Bănescu, directorul general al podurilor și ministerul de lucrări publice.

C. C.

Un congres al Căminurilor culturale din Basarabia

Fundația Culturală „Principele Carol” în interesul unei cât mai temeinice îndrumări a acțiunii culturale din Moldova de peste Prut, a hotărât adunarea în congres, a tuturor conducătorilor societăților și a celor peste o sută cămine culturale basarabene.

Consistăntura aceasta a avut loc Duminică, 20 Septembrie, în Chișinău. Au luat parte d-ii I. Mugur, director general al Fundației, prof. I. Simionescu, M. Sadoveanu și Dr. P. Cazacu, consideri șeseni ai Fundației, C. N. Irim, inspectorul general al Fundației, I. P. S. S. Arhiepiscopul Gurie, general Rudeanu, St. Ciobanu și Paul Gorie, consideri basarabeni ai Fundației, precum inspectorii și revizorii școlarii din Basarabia.

În această consistăntura de mare însemnătate s'a discutat o sumă de chestiuni, nu numai în legătură cu îndrumarea și activarea căminurilor basarabene, dar și în ce privește stabilirea unui program unitar de acțiune și propagandă culturală.

Ziarul nostru a trimis următoarea telegramă:

D-lui președinte al congresului căminurilor culturale din Basarabia în Chișinău. Ziarul „Cultura Poporului” salută din toată înina congresul căminurilor culturale din Basarabia. Alături cu străduința D-voastră suntem nedespărțiți și noi de aici din Cluj cât și redacția noastră pentru Moldova de peste Prut din Chișinău, redacție pusă sub conducerea d-lor general Rudeanu, St. Ciobanu și Paul Gorie, membri ai Academiei Române. „Cultura Poporului” prin scriul ei va sprji și a-proape, toată activitatea D-voastră, a căminurilor culturale, a Fundației Culturale „Principele Carol” și a Ateneului Popular Tătarși. Să vă ajute Dumnezeu în manca șpornică și culturală ce o răspândiți pentru luminarea fraților basarabeni dornici de carte românească.

Director: General N. Petala Prim-redactor Const. Cehan-Racovită

CARTEA

— Dela redacția noastră din Iași. —
Mare născocire a fost și țiparul. Gândurile bune și folositoare nu mai rămân necunoscut. Lumea întreagă le află, le judecă, și le însușește.

O carte, mai înainte vreme era ca o comoară de scumpă. Scriul gânditorilor cel mult era copiat de căți-va diaci, dar tot lesne se prăpădea. Din întreaga înțelepciune a norodului vechi, nu s'a păstrat decât crâmpie sau slăciță a trecut din gura unui povestitor la altul, ajungând în vremea noastră ca un soiu de poveste.

Azi e cu totul altfel. Țiparul o răspândește repede peste toată fața pământului.

Pe când mai înainte cei dornici să-și lumineze mințea, erau nevoiți să facă drum lung ca să aude învățătorii propovădite prin viu grai de vre-un om de seamă, azi vorbele lui, țipărite, ajung lesne până'n bordeiul luminat cu opal și să-tucui infundat în creerii mungilor.

Nu se cere decât să știți a desluși buchila. De aceia casna tuturor carutorilor de noroade de a înalță școli, unde copiii învăță a ceti și a scrie, dar unde și cel mai vârstnic poate prinde, dacă-l trage înima, taina semnelor țipărite. Acest din urmă rost îl au și la noi școlile zise de adulți, adult însemnând vârstnic.

Odată ce cineva a ajuns să cunoască deslușirea semnelor care se numesc litere, în fața lui lumea prinde a avea o altă, însemnătate. Cartea nu o mai ține cu susuș, uitându-se la ea ca la o minunăție.

Cămpul alb, oile negre, Cine le vede, nu le crede; Cine le paște, le cunoaște.

Prin gazete, omul care trăiește în mijlocul pădurii, nu mai este singuratec. El află tot ce se petrece în lume. Prin carte, cartea bună or cunoșștie folositoare ori pagini alese din scriitorii tuturor țării, omul cel mai slab, simte cum îi cresc puterile și cum a ajutat să salte din nevoi.

Când și-șie suietul amar și în desnădejde șocoți că s'a încheiat cu viața, întinză mâna către Biblia dela căpății și vezi că suferința e omenescă și că adesea nu se poate ajunge la multumire ori bucurie decât trecând prin fraza durerii.

Când ești în neștință despre cele de nevoe și n'ai de cine întreba, iai cartea de sub grindă, iar învățatul depărtat, necunoscut îți șoptește ce să faci ca să ieși din incurcatură.

Cartea îți e prietenul în ceasurile de neliniște, e doctorul în începutul boalei, e săltătorul de bine în nevoi, e bătrnul înțelept care te netezește pe cap și-ți arată calea cea adevărată.

Iată pentruce oamenii de bine să muncesc și tipăresc gazete scrise cum trebuie pentru cultura poporului și cărți fetușite spre luminarea minții și întărirea sufletului.

Iată pentruce mereu sa striga: Nu colțiți școlaul Școala este izvorul de apă vie, care alungă negura din fața ochilor. Și lărași, iată pentruce mereu sa spune: Banul dat pe o carte bună, nu e avărlit ci dinpotriva folosește. O casă de cetire în sat e ca și o casă de economie, căci minie șpriniță pe cuprinșul ales al cărții, poate isodi ușor mijloacele prin care munca, de orice soiu, ajunge mai rodnică, fără să istovească puterile muncitorului. Minunile, azi, se savărășec prin învățăturile cuprinșe în carte.

I. Simionescu profesor univ. și membru al Academiei Române.

SCRIERILE SFINTE

Iată un lucru de care se interesează foarte puțin. Și dacă s'ar strădui cineva să afle adevărata cauză, cred că-l ar fi foarte greu s'o descopere.

Trăm într-o vreme de adevărată criză morală, care-și poartă vatrurile ei asupra tuturor straturilor sociale. Alături de acest tablou dureros, care reprezintă realitatea veșnicului prin care trecem, se gășește o căjăva apostoli ai lumii, cari luptă pentru îndreptarea acestui mare rău social. În frământarea minții lor, acesta constănt problema cea mai de seamă și cea mai grea de rezolvat. S'au strădui mult educatorii popoarelor să schimbă sufletul mulțimii, conșvinși fiind, că forța morală a unui neam este temeliea vieții sale. De aceea și jinta ultimă a pedagogiei a fost și este: formarea caracterului moral, ca o condiție de progres în raporturile sociale dintre oameni.

Prof. Alexandru Gălea Perieni-Tutova

Câteva rânduri de lămurire

— Dela redacția noastră din America —

O gazetă românească de aici s'a supărat pe „Cultura Poporului” fiindcă a publicat judicios articol al studentului P. Orăciun, în care acesta spușea că cele mai multe societăți românești din America s'au înființat în jurul căciunilor, și că, acesti căciunari, deveniți apoi bancheri, înca mai stăpănesc asupra acestor societăți, înabunșind, prin caracterul lor profesional de apostoli ai lui Baotrus, ori ce mișcare culturală românească din coloniile românești din America.

Nu pot să mă rețin de a nu reproduc „argumentele” confratelui american; ele, rândurile de mai jos, justifică îndoașor constatarea făcută anterior că: nu e prea înțelept a măgulii, întotdeauna, prostia.

Iată doveștele: „Cultura Norodului, dacă mai publică știri necontrolate dela redacțiile sale din America o să devie Cultura Nero-zilor!”

Alta: „Am văzut o carte de vizită curioasă. Iată ce șoria pe ea: Panait Orăciun, student la facultatea de hengerhi... Prinderea și jupuirea cămiilor, o specialitate!”

Sigur că nu ne vom opri a răspunde la aceste elocubrații mojicești. E însă de reținut cuvintele „știri necontrolate”.

Din păcate, știrile au fost prea rigroros controlate: ne-am bucura dacă n'ar fi această pată pe viața românească din America, dar... însăși această gazetă ne înformăcă că... întreprinderea comercială în care se avântă românii-americani nu „salomul” (cărciuma); că „pe urmă ei (cărciumarii) deveniți un fel de bancheri, pentrucă păștrau banii oamenilor în casele lor de fer...” și finalul: „...societățile s'au înființat mai ales în jurul saloanelor (cărciumelor)” — (Calendarul ziarului „America” pe anul 1925”, pag. 42, 43 și 44).

Atât.

I. Brumaru

DOUA SERBARI

Un proverb strălucitor zice: mai bine mai târziu decât niciodată. Și dacă el se adevărește foarte bine în unele împrejurări, sunt altele împrejurări în care...

La viața pe care și-o câștigă și și-l câștigă și pe care și-l susține din el și prin el, poporul românesc.

Necazuri mici și mari îl câștigă apoi: viața care se împune să fie trăită, în viața în felul acesta pe toți cu înfruntare și fără răgaz și așa se face că pentru foarte mulți, pentru cei mai mulți, ea, viața aceasta, nu e totdeauna o desfășurare senină a unor rosturi și temeinice și înalte.

Și am avut înțușii cea mai limpede a temeiului acelor clipe, atunci când bătrâna mamă a lui Aurel Vlaicu, a urcat pe tribună, suită acolo amare spre cântare, sângându-i ochii demeritului doar în durerea sufletului ei și rămasă așa împietrită și cu vederile ei șterse privind pierdute în zău, cum ar fi căutat plină de durere sufletul celui sopțit: Aurel...

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

Dacă însă în clipele mai târzii ale tinerului vine cineva și desprinzând din împrejurările acelea de bucurie prin care a trecut, ce a fost frumos atunci, ce a fost înalt, ce a fost înalt sufletul ei și, amintindu-și, e înveșnică în veșnicia în parca lor mărețată, sufletul acesteia mai aduce și mai temeinic a ceea ce reculegerea este binefăcătoare, fiindcă simțirea este calmă, fiindcă înțelegerea, judecă, fiindcă voința se poate întări temeinic.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

Cu o zi înainte, Duminecă 7 Iunie, într-un alt loc, la Liceul militar Mănești, Dealuului, fii ai aceluiași neam se adunaseră laolaltă pentru o rugămintă asemenea.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

Începută în anul 1912 cu două clase Ia și V-a, școala și-a continuat mersul într-un idealism și o însuflețire care se resimt până în ultimii absolvenți ai ei, completându-și clasele până la 7 în doi ani și dând prima promoție de elevi în 1915.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 7 Iunie, a. e., împlinindu-se zece ani dela eșirea din școală a acestei prime promoții din 1915, elevii promoției și-au intrunit la școală pentru comemorare, întrunindu-se totodată și din restul elevilor, absolvenți de mai târziu ai liceului, pentru desvelirea tot atunci a monumentului eroilor liceului, morți în războiul pentru întregirea neamului.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 8 Iunie, când la Bîntînți, în mijlocul poporului adunat pentru vesnicirea aceluiași dus dintre noi, Aurel Vlaicu, ascultăm, umit de mulțumirea celor ce vedeam și de cari eram aproape, cuvintele de laudă cu care un neam își cinstea un desprăvit și cu care în felul acesta, își afirmă țaria odată mai mult, în ziua aceea de 8 Iunie gândeam, dintre frații dela Bîntînți, la aceia de acolo dela Mănești Dealuului, pe cari i-aș fi dorit aproape pentru că, într-o horă frățească, să ne bucurăm împreună de fericierea aceasta a unirei de fapt, a unirei adevărate, însemnate și vesnice prin sacrificiul morților noștri și pentru care am visat atunci împreună, noi acolo, aceștia aici.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 7 Iunie, a. e., împlinindu-se zece ani dela eșirea din școală a acestei prime promoții din 1915, elevii promoției și-au intrunit la școală pentru comemorare, întrunindu-se totodată și din restul elevilor, absolvenți de mai târziu ai liceului, pentru desvelirea tot atunci a monumentului eroilor liceului, morți în războiul pentru întregirea neamului.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 8 Iunie, când la Bîntînți, în mijlocul poporului adunat pentru vesnicirea aceluiași dus dintre noi, Aurel Vlaicu, ascultăm, umit de mulțumirea celor ce vedeam și de cari eram aproape, cuvintele de laudă cu care un neam își cinstea un desprăvit și cu care în felul acesta, își afirmă țaria odată mai mult, în ziua aceea de 8 Iunie gândeam, dintre frații dela Bîntînți, la aceia de acolo dela Mănești Dealuului, pe cari i-aș fi dorit aproape pentru că, într-o horă frățească, să ne bucurăm împreună de fericierea aceasta a unirei de fapt, a unirei adevărate, însemnate și vesnice prin sacrificiul morților noștri și pentru care am visat atunci împreună, noi acolo, aceștia aici.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 7 Iunie, a. e., împlinindu-se zece ani dela eșirea din școală a acestei prime promoții din 1915, elevii promoției și-au intrunit la școală pentru comemorare, întrunindu-se totodată și din restul elevilor, absolvenți de mai târziu ai liceului, pentru desvelirea tot atunci a monumentului eroilor liceului, morți în războiul pentru întregirea neamului.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 8 Iunie, când la Bîntînți, în mijlocul poporului adunat pentru vesnicirea aceluiași dus dintre noi, Aurel Vlaicu, ascultăm, umit de mulțumirea celor ce vedeam și de cari eram aproape, cuvintele de laudă cu care un neam își cinstea un desprăvit și cu care în felul acesta, își afirmă țaria odată mai mult, în ziua aceea de 8 Iunie gândeam, dintre frații dela Bîntînți, la aceia de acolo dela Mănești Dealuului, pe cari i-aș fi dorit aproape pentru că, într-o horă frățească, să ne bucurăm împreună de fericierea aceasta a unirei de fapt, a unirei adevărate, însemnate și vesnice prin sacrificiul morților noștri și pentru care am visat atunci împreună, noi acolo, aceștia aici.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 7 Iunie, a. e., împlinindu-se zece ani dela eșirea din școală a acestei prime promoții din 1915, elevii promoției și-au intrunit la școală pentru comemorare, întrunindu-se totodată și din restul elevilor, absolvenți de mai târziu ai liceului, pentru desvelirea tot atunci a monumentului eroilor liceului, morți în războiul pentru întregirea neamului.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 8 Iunie, când la Bîntînți, în mijlocul poporului adunat pentru vesnicirea aceluiași dus dintre noi, Aurel Vlaicu, ascultăm, umit de mulțumirea celor ce vedeam și de cari eram aproape, cuvintele de laudă cu care un neam își cinstea un desprăvit și cu care în felul acesta, își afirmă țaria odată mai mult, în ziua aceea de 8 Iunie gândeam, dintre frații dela Bîntînți, la aceia de acolo dela Mănești Dealuului, pe cari i-aș fi dorit aproape pentru că, într-o horă frățească, să ne bucurăm împreună de fericierea aceasta a unirei de fapt, a unirei adevărate, însemnate și vesnice prin sacrificiul morților noștri și pentru care am visat atunci împreună, noi acolo, aceștia aici.

Prinmădată entuziasmul fusese proaspăt, împrejurările proaspete; așadar în însă suflatul o descătușă și în el, în fundul unei aeri liniștite, gândurile se aștern mai limpede, simțirile se înălțau mai bine, însemnătatea împrejurărilor pare mai înnoșată.

În ziua de 7 Iunie, a. e., împlinindu-se zece ani dela eșirea din școală a acestei prime promoții din 1915, elevii promoției și-au intrunit la școală pentru comemorare, întrunindu-se totodată și din restul elevilor, absolvenți de mai târziu ai liceului, pentru desvelirea tot atunci a monumentului eroilor liceului, morți în războiul pentru întregirea neamului.

Scrisori din Jugoslavia

Din Panceva

— Dela redactorul nostru —

Priznicul „Schimbării la față” va rămâne neuitat pentru românii noștri din Torcaul-Mare, căci în această zi s'a săvârșit cu mare însuflețire actual sfârșitul a trei clopote. Clopotele au fost împodobite cu cununi frumoase de flori, împletite de vrednicile noastre țărânce. Preoții din Torcaul-Mare: M. Tempea și Gh. Teodorean dimpreună cu învățătorii St. Voiu și Gh. Rein, însoțiți de coriștii de sub conducerea d-lui Petru Frunța au ieșit într-o întâmpinare clopotelor, la marginea satului.

În sunetul duos al clopotelor, în buibuitul treasurilor, în mijlocul cântărilor biserocești cântate de cor, corștelor ajungând la biserică, a făcut înconjurul făcându-i Domnul. Sfîșiera clopotelor a avut loc în ziua de „Schimbarea la față” de către preoții din Torcaul-Mare și preotul Ion Pănteriu din Torcaul-Mic. A luat parte foarte multă lume și de prin satele de prin împrejurimi. Printre oaspeții erau: d-nii V. Kostic, subprefectul Bechei-Recubului, Dr. Tija Raicun, deputat cercual, N. Beric, secretar județean, N. Ciovic, primpreotul cercual și d-d Dr. R. Seosan, cand. de avocat din Sibghet (România).

După stropirea clopotelor cu aghiasmă, preotul Gh. Teorean a ținut o frumoasă cuvîntare, arătînd însemnătatea acestui act. Ca nași ai clopotelor au fost proclamați: d-d Petru Zeicu, econom, nas de onoare drept răsplătit pentru ostenelile lui în chestinarea clopotelor; Iovan Seosan și Pavel Drăgoiu pentru darurile făcute biseriei.

Sara a avut loc un ospăț în cinstea oaspeților în localul vîduvei L. Seosan. La ospăț au luat parte în afară de reprezentanții autorităților, toți intelectuali din Torcau și frunța țărâni din comunitate învecinate. S'au ținut toașturi pentru înfrățirea româno-sărbă. Locuitorii din Torcaul Mare își arată mulțumirile lor d-nii A. Mihailovici, secretar comunal, pentru ceia d-șsa, a dat concursul său pentru reînvierea serbării sfîșierii clopotelor.

Cu o zi înainte, Duminecă 7 Iunie, într-un alt loc, la Liceul militar Mănești, Dealuului, fii ai aceluiași neam se adunaseră laolaltă pentru o rugămintă asemenea.

— 100 avocați români și juristi venind din București au sosit la Beograd, fiind primiți la gară de d-nii Stefanovici și Pavlović, în numele avocaților din Belgrad și de d-d Petrovici în numele magistraturii. S'a remarcat în acestora d-d Lazăr Marcovici, fost ministru și numeroase personalități din lumea juridică. Oaspeții au vizitat Belgradul, parcurînd străzile orașului și au luat parte la un dejun de gală la Hotel Palace. La ora 6 s'a oferit un ceai. Ziarul „Vreme” subliniază interesul profesional și politic al acestei vizite, scriind: „Salutăm călduros pe amicii noștri din România și considerăm vizita ca o atenție față de țara noastră. Vedem în colaborarea cât mai strînsă a juristilor din ambele țări dovada, că legăturile noastre sunt pe o bază fermă și prezintă toate condițiile de stabilitate.” Celelalte ziare s'au exprimat despre vizită în termeni tot atât de călduroși.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— Foaia „Graiul Românesc” a publicat acest apel: „Sunt rugați toți aceia, cari cu ocazia războiului mondial au fost voluntari — fie în armata română, deveniți muncă; sau în caz că este numit într-o altă slujbă de obște, care-l împiedecă de a fi și consilier.

Consilierii, cari se abat dela această vor fi pedepsiți în folosul casei comunei sau județului.

Alegerile se fac totdeauna în cel mult două luni după ce s'a ivit necesitatea. Convocarea pentru alegeri se face și se publică cu cel puțin 21 zile înainte de ziua alegerii. Convocarea pentru alegerea comunei se face de către prefect, afară de alegeriile pentru orașele și municipiile, care se convocă din partea Ministerului de Interne, deosemeni și convocarea pentru alegeriile județene.

În convocare trebuie să se arate scopul pentru care s'au chemați alegătorii, localitatea unde se va face alegerea, numărul consilierilor ce vor fi aleși, ziua în care se va face alegerea, ora de începere și încheiere, ziua când se va întruni noul consiliu, care nu poate fi mai departe de 15 zile dela alegere.

În alegeriile comunale fiecare comună formează o circumscripție de alegere. Dacă numărul alegătorilor e mai mare de 1500, circumscripțiile se poate împărți în mai multe sectoare. Împărțirea pe sectoare se face de către președintele Birourii Electoral Central, care hotărîre se aduce la cunoștința prefectului pentru a o trimite spre știrea și asigurare în comuna unde se face alegerea, cu cel puțin 15 zile înainte de ziua alegerii. Aci se va hotărî și casa unde va avea loc votarea.

Lucrările de alegere, atât la comună cât și la județ, durează o zi. Ele încep dimineața la ora 8, cu o singură întrerupere de 2 ore la amiază și urmează până la ora 17 (5 după masă) putându-se prelungi de președinte până la ora 22 (10 seara), dacă mai sunt alegători cari n'au votat.

Președintele alegării este un judecător, tras la sorți de către președintele tribunalului din județ.

Lista candidaților pentru alegeri se depune cu cel puțin 8 zile înainte de ziua alegerii și până la ora 18 (6 după amiază) a celei din urmă zile de lucru. Lista se depune la judecătoria de ocol pentru alegeriile comunale, iar pentru județul tribunalul. Lista se face în două exemplare, iscălită de cel puțin 25 alegători pentru comuna și 50 pentru județ. Judecătorul se va încorda de identitatea celor iscăliți și dacă atât ei, cât și candidații se găsesc în lista alegătorilor. Nu e nevoie să fie în persoană de față cei cari au iscălit lista candidaților. Notarul comunei poate adovăci ei au iscălit lista.

Judecătorul, căruia i-s'a prezentat lista va lua un proces verbal și-i va trece aici atât pe cei candidați, cât și pe cei cari prezintă lista.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

Adăposturi pentru vite

In curînd se va termina lucrul căm-pului. Gospodarul harnic fși va vedea adunată laolaltă toată recolta unei munci îndelungate. Și încetul cu încetul se va pregăti pentru odihna-i de iarnă, avînd să-și retimprospeteze în lungile seri de iarnă cunoștințele pentru a fi în stare să-și muncească în viitor mai cu socoteală ogorul, producînd cât mai mult și cât mai bun. Ii va rămînea vreme destulă ca să-și vadă de treburile de pe lângă casă, și mai ales se va ocupa cu îngrijirea vitelor, zestrea neseacăta fieceiui agricultor.

E bine, ca de pe acum să reamintim unele lucruri, prea puțin luate în seamă în trecut, toamai în cele mai bogate părți ale țării, unde ajutorul lui Dumnezeu se varsă mai cu multă dăruire; pămînturile fiind foarte bune, însă neștiința este prea mult stăpînată asupra oamenilor, mai ales în ce privește îngrijirea vitelor în timpul iernii.

Bietele vite sunt pe aici lipsite de orice adăpost pentru iarnă. Sunt expuse tuturor vicisloilor băntuitoroare, din care cauză ele sufăr foarte mult, rămînînd sleite și piericiciose, parcă ar trăi într-o sălbăticie neînchipuită. Sunt oare mai săraci oameni în aceste părți? Mai lipsiți de pămînt?... Nu! Ci, cred, sunt mai lipsiți de înțelegeră și simțul de lipsă oricărui om, care se crede stăpîn pe bunătățile naturii. Nu-l doare inima cînd vede cum a crescut pămînt pe pielea bietelor vite, îngrijindu-se astfel natura de o haină pentru a le ocroti în locul stăpînului lor umilos. Ce păcat, că între cele zece porunci Dumnezeuzești, nu s'a inseris și una: „Îngrijește-ți avuțul și vitele, dupcum și Dumnezeu se îngrijește de fînța ta!”

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

— S'a stîns din viață Ioachim Miat din Kovin, un frumos român membru activ și fondator al mai multor organizații culturale românești. Ca mare proprietar, a luptat mult pentru progresarea instituțiilor financiare românești din Kovin și a susținut întotdeauna școala și biserică românească. Fie-ți țărna ușoară și binecuvîntată memoria.

Știrile Săptămânii

„Iubite învățător și preot, cînd intrați în casa unui satean, pe lângă alte povețe pe cari i-le dați, nu uitați și îndemnați-l să citească foaia „Cultura Poporului”. In Dumineci și sîrbători, rupeți din vreme o oră sau două și citiți-le gospodariilor cari nu au învățat carte. Luminați ar satelor avem toată încrederea în voi. Prin sufletul și inima voastră, prin apostolatul ce-l duceți, ridicăți satele și împărtășiați nouții neștiinții, ca astfel să răsără soarele adevărului. Alături cu voi e „Cultura Poporului”.

A. S. Regală Principelui Carol, a fost decorat cu Crucea de război cehoslovacă.

ÎN TRE 1 și 5 Octombrie vor sosi în Chișinău A. A. L. L. Regale prințul Carol și principesa Elena, însoțiți de foștii suverani ai Greciei M. M. L. L. George și Elisabeta și de d-nii miniștri, pentru a lua parte la împărțirea premiilor celor cari au expus la expoziția din Chișinău. Cu acest prilej vor lua parte și la desvelirea monumentelor Lupoacei și al lui Ștefan cel Mare.

LA BUCUREȘTI, a murit profesorul Dr. Aurel Babeș, un renumit chimist al nostru. El avea vârsta de 62 de ani.

SĂPTĂMÎNA trecută a înecat din viață A. G. Florescu, ministru nostru la Varșovia, după ce mulți ani tot ca ministru reprezentase țara noastră la Atena.

Florescu era și un scriitor de seamă. A scris piesele de teatru: „Sanda” și „Chinul”. Dumnezeu să-l ierte.

ÎN ziua de 15 Septembrie, într'un spital din Arad, a înecat din viață ziaristul Ivanovici, fostul redactor al foii „Libertatea” din Oraștie și „America” din Statele Unite.

LA 15 Octombrie se va inaugura la Salonic un muzeu românesc. In muzeu vor fi expuse produse de industrie casnică, de industrie agricolă, produse chimice, tehnice, ș. a.

ÎNAINTE de război România avea 7,897.000 locuitori, iar anul acesta are, aproximativ 18,200.000. Desimea populației e de 60 locuitori la un kilometru pătrat.

În comuna Păncota din județul Arad, a avut loc sfîșiera bisericii de către P. S. Sa Episcopul Grigorie al Aradului. Repararea bisericii a costat suma de un milion de lei, dăruită de iminosul proprietar de vie d-l Lazăr Palea din Păncota.

SĂPTĂMÎNA trecută, în orașul Păncu (Moldova), a avut loc adunarea pentru constituirea unei filiale pentru județul Putna a vechii asociații culturale „Astra” din Sibiu.

LA 1 Octombrie, va avea loc sîrbătoria noului local al școlii comerciale superioare din Bacău. La această sîrbătorire va lua parte și I. D. Anghelescu, ministru școlilor.

SE ȘTIE de toți ca sonda din Măreții, a ars într'una 45 de zile, pînă ce a putut să o stingă. Acum această sondă aruncă pe zi 200—250 vagoane de pîtel. Dar afară de această bogăție mai aruncă și iod în cantitate aproape de 30 la sută.

Nu s'a mai văzut în lume această întâmplare ca să se arunce cu iod și să vede un nor izvor de bogăție pentru țara noastră. Învățați în această branșă, studiați chestiunea.

SĂPTĂMÎNA trecută, într'o noapte pe la ora 11, a izbucnit un foc în orașul Calărași din Basarabia. A ars o mahala întregă. Pagubele sunt foarte mari.

Un grup de 1800 de frunțași basarabeni în curînd va vizita fosta capitală a Moldovei, Iași. Oaspeții sunt aduși de către Ateneul popular din Iași.

ÎN comuna Cîmpeni din Munții Apuseni, zilele trecute a avut loc punerea pietrii de temelie a liceului „Horia”.

SURORILE Istok Ana și Carolina, vîrînd să treacă de pe un mal pe altul al Crisului și ne mai vîind să vină pînă la podul din marginea orașului Oradea-Mare, au încercat să treacă apa cu picioarele. Apa fiind mare, fetele s'au înecat.

Advertisement for Desinfector featuring an image of a cow and text: 'Nu aștepta! Până ce porcii și vitele cornute se îmbolnăvesc... SOÓS & COMP, TÂRGU-MURĂȘ, (TRANSILVANIA) STR. PRINCIPESA MARIA 2.'

POVESTE

Era leopla de gramatică și compu- nesul. Copiii erau la locurile lor. Pro- fesorii scriser pe tablă tema următoare, pe care elevii aveau să o desvolte:

„Ați văzut Sămbăta trecută o biată femeie, cu trei copii după dânsa, așteptând seara la poarta unei mari fabrici estrea lucrătorilor; neliniștită, cu frica în suflet, ea nu cumva lărași bărbatul ei să plece la cărorămă împreună cu tovarășii lui, să-și dea acolo toți banii; ea așteaptă să-l prindă cu vortă dulce și să-l aducă acasă.

De câteori nu rălăuseră de foame din cauza potrecerilor lui! Când în sfârșit ieșe, femeia merge spre el, dar toamă atunci un prieten îl ia de mână și-l poartă la un pahar de vin.

Omul se opune la început, dar la urmă primește și pleacă cu el. Sărmana mamă se întoarce acasă cu copiii.

Acum povești voi lucrul acesta, mamei voastre acasă, care ascultând i-se face milă de casa lor și trimite cu lucruri de mănăcare în ajutor.

Faceți încheierea și povești această sub formă de scrisoare unui prieten al vostru.

Elevii începură mai întâi să se gândescă, pe urmă toamă începură să aterge pe hârtie, încât era o plăcere să-i privești.

Profesorul le dăte timp pentru tema numai trei sferturi de ceas.

Un toc însă rămăsesse pe bancă la locul lui și profesorul se uită cu mirare, cu atât mai mult cu cât elevul care nu scria nimic era cel dintâi școlar din clasă, Rusu Ionel.

Mirul profesorul se apropie de el și-l întrebă de ce este de geaba și nu scrie ca ceilalți, cari sfârșiseră o pagină de caiet.

Copilul nu răspunde nimic, își luă condeiul și se pușe repede la scris dar ochii i-se umplură de lacrimi. Cu toată graba lui, încă mai aveau de scris în timp ce ceilalți lui își dedeseră temele și părăsiseră clasa.

Când se dușe și el în sfârșit să-și dea tema, profesorul îl făcu observații, că de astădată, nu a scris destul de curat.

— „Mă iertăți — răspunde băiatul trist... — ...am plâns, și lacrimile mi-au căzut pe caot... —

Profesorul, care și-l iubea școlarii, îl luă priofinește:

— De ce ești supărat, dragul meu? — De ce ai plâns? Poate, povestea asta tristă?

Copilul își plecă ochii în pământ și răspunde încet:

— Da, domnule. — Pentru ce povestea asta be-a făcut să plângă?

Ionel își lasă și mai mult capul în jos și plin de nușie răspunde încet:

— Acea biată femeie care aștepta la fabrică era... mama!

E de prisos să spunem, că profesorul ieră numădăcăt scrisul murdar al temei copilului și după ce-l mângâie îl trimise acasă.

Rusu ora un bărbat voinic, înalt; la fabrică era cunoscut de om harnic și vâlnjos.

El câștiga toate prinsonile cu tovarășii lui, căci rădica cele mai mari grinzi de fier, ca miment altul.

Era apoi un bun lucrător, fără preget și cuminte.

Din nenorocire însă, Rusu era slab de caracter, se lău meru după prietenii lui, măcar că nu merituau numele acesta.

Rusu, deși nu era bețiv din fire, dar făcea chefuri câte odată, cari țineau 2-3 zile, pînă așprăvea toți banii; pe urmă venea amărât acasă, îl părea rău de ce făcuse și se juru pe toți Dumnezii că n'are să mai facă chef.

Dar săntătea cea mai robustă se macină după chefuri și astfel după un chef care durăce iar câteva zile, Rusu venise acasă, bolnav, tremurând și plin de friguri. Doctorul însuși se sperie de starea lui. În sfârșit, căzu bolnav la pat deabinelea.

— „Băgă de samă, — îl atrase atenția doctorul — îndreaptă-te, altfel îți pierzi viața.”

Rusu făgădui țărăși totul, dar zilele de întremare îl părău lângă. Cu atât mai mult i-se păliătea lui — doar aveau o droaie de copii — se ducea la amuncă pentru pâinea, iar copii erau la școală.

Cineva ziarul pe care îl imprumuta popa de sălăuri, prietenii lui nu prea veneau să-l vadă, timpul trecea în ceot.

Într-o zi după amiază Rusu fiind singur în casa, cărua ova să-și omoare plăcișeaua.

Ochiu lui căzură pe un caiet de școală al micuțului Ionel, care-l uitase acasă pe seam.

— „La te uită!” — își zise Rusu — un caiet al lui Ionel. La să-mi uit priet el. De mult au m'am ocupat de școală lui.”

De fapt nu se ocupase niciodată de copii.

Când are timp băntorul să se interezeze de copii?

Rusu deschide caietul și-l răsfoeste.

— Bravo, frumos scrie băiatul meu, — zise el — cordel frumos, curat.”

ducă la cărciumă cu un lucrător care îl chema mereu și zicea: „Nu cumva i-te frica de nevastă-ta...”

Caietul îl căzu lui Rusu din mână, o sudore rece îi veni pe frunte, rân- durile ce citise îl amețiră, i-a trebuit timp să-și vie în fire ca să citească mai departe:

INCHEIERE: Blestemată să fie băntura care face pe părinți să n'abia casă și copii! Să nu mai fie cărciumi pe lume, unde oamenii să-și bea munca lor; iar femeile și copiii ocasă să rabde de pâine, de lemne și de îmbrăcăminte! Când voi fi mare, jur că nu voi pune piciorul în cărciumă.

O lovitură de băta de ar fi primit lucrătorul în cap, ar fi fost mai puțin, ca s'gduirea ce simți oțind aceste rânduri!

Ce aspră dojană îi făcea propriul lui copil cu pagina lui mângâiată de lacrimi!

Acum pînăcepa ce sunt petele mari de cernelă pe această pagină, când restul caietului era așa de curat.

Rusu lăsa caietul și căzu pe gânduri — Da, am fost slab, dar nu voi da înapoi. Mi-am făcut socoteala. Doamne, draga mea Anicoața, nu vei mai aștepta pe bărbatul tău pe la poartă. S'a asprăvit cu păcatele mele.

Anunci lucrătorul soose cu îngrijire pagina cu tema mângâiată de lacrimi, luă condeiul și scrisse dedesubt:

„Jar Rusu, după ce citi povestea băiatului său, luă uceși hotărîre.

Se iscali pușe data și o pușe în buzunar.

— Mi-am făcut o socoteală, — își repeta mereu, iar fața lui era plină de fericie.

III. În anul 1918, ziua de 9 Septembrie, cădea Dumineca. Tocmai bine! Anicoața Rusu și copiii erau la biserică.

Ce surpriză să de facă? Ei nu se mai gândise niciodată să prăznuască ziua numelui soției. Tude au timp bețivii să se ocupe cu asemenea dragălașenii? începuse a se gândi de când în acea zi de plăcișeauă primise decia de morală a copilului.

Abia păcără femeia cu copiii la biserică și Rusu plecă în oraș. Ompără un buchet de flori, niște bomboane de ciocolată și o pereche de pantofi albi dela negustorul lui cunoscut.

Se întoarce acasă, ațoză totul pe masă, apoi pușe deasupra un mic tablou acoperit cu o basna albă. Abia sfârși de aranjat și Anicoața cu copiii veneau pe poartă.

— Anicoața! — zise Rusu, ieșindu-i înainte, — azi e ziua ta și îți zice: să trăești!

Femeia nu-și credea urechilor, de 12 ani ziua ei trecuse neobservată. Îl luă de gât pe Rusu; iar copiii se autau uzul la aiun, neștind ce să facă, să rădă, isu să plângă.

— Cât ești de bun, — îi zise Anicoața — că te-ai gândit la mine!

— An țiaru — zise el — să-ți fac o bucurie de Sf. Ana. O sărbătoare fără cadouri nu are haz.

— Uite flori!

— Ce mai bomboane!

— Ce pantofi frumoși!, — strigară toți deodată.

— Dar asta ce e? — întrebă Ionel, care zărise tabloul misterios.

— E o surpriză! — zise Rusu.

— Privește! Micul Ionel dăte la o parte basna și-și recunoscu foaia de caiet cu notă dela școală, pușă frumos într-o rană poloită.

Anicoața și copiii saltau de bucurie, apoi stătură unimă un moment.

Nu cred că în cei 12 ani de căsunioie Rusu, să fi fost atât de săntur și să fi gustat mai multă bucurie ca în acea zi blagoslovită.

Și de atunci, Anicoața, nu-și mai aștepta bărbatul la eșirea din fabrică; micul Ionel nu-și mai păbează caselu de teme la gramatică; dar nioi Rusu, nu mai călca pe la cărciumă.

Toate faptele de arme sunt descrise în versuri populare și pe înțelesul poporului.

Acastă fuorare este recomandată de o mulțime de domni generali, cari au felicitat pe autor; de asemenea e recomandată și aprobată a se vinde în armată de către ministrul de rășboi și de mulți cărturari.

E o carte care trebuie să fie pușă la loc de cinste în casa tuturor gospodariilor săteni și a foșilor luptători, cari trebuie să se mândrească cu faptele de vitejie ce le-au făcut ei și pe care le arată în carte adomna cum au fost, poziție cu poziție, zi cu zi, regim cu regim.

Au eșit până acum No. 1, cu lupțele dela Mărășești; No. 2, cu cele dela Mărășești și No. 3, duptele dela Răzorele—Mărășeștilor, unde s'au dat luptele hotărîtoare.

Vor mai eși și altele. Prețul urui umăr este zece lei. La comandă se trimiș și banii. La cereri mai mari se face rabat însemnat.

A se adresa la redacție, la Botoșani, d-lui Comst. Gh. Cucu, directorul revistei „Biblioteca”, strada Marchian, No. 25.

Rusu agrapie caietul de ochi și citește:

POVESTIRE. Sămbăta trecută am fost cu mama și cu surorile mele să așteptăm la poarta fabricii.

— Ei, — făcu omul, consternat. — Mama a rugat pe tata să vină cu noi acasă, dar el a vrut mai bine să se

Bănturile aromatice

În această grupă sunt așezate cafeaua, ceaiul și cacaoa.

Substanța alimentară numită cafea, e grăuntele unui arbust de 4—6 metri înălțime, vesnic verde, originar din Abissinia și transplantat în Arabia de pe la mijlocul secolului al XV-lea. Arbustul în știință poartă numele de Coffea arabica.

În 1517, după ocuparea Egiptului de către Solim, cafeaua a fost introdusă în Turcia.

În Italia apare pentru primaoră în 1645, la Londra în 1652 iar la Paris 7 ani mai târziu. Olandezii au avut pentru primaoră ideea să cultive cafeaua în colonțiile lor.

În Insulele Antile a pătruns în 1780. În prezent se cultivă peste tot în special în Brazilia.

Cafeaua din comerț, nu e prochusă numai de arbustul poment mai sus ci și de cei din Liberia, Reuniune, Guinea.

Recolta cafelei se face în mai multe feluri. Spre pildă: în Antile, în Arabia și Egipt, se lasă fructele să se usuce chiar pe arbust și apoi se scutură, după aceea se separă grăuntele de învelis și apoi se usucă.

În alte părți se recoltează fructele prospete dar neuscate și se usucă la soare. Se sfarmă apoi și se separă grăuntele de învelis. În Martinica recolta e mai complicată.

Cea mai bună cafea e cea de Moka. Cafeaua se poate falsifica grosolan, dar datorită procedurilor de laborator se descoperă imediat.

Cafeaua conține o substanță numită cafeină.

Aroma ce o are cafeaua și care o face să fie apreciată de mulți o câștigă în timpul ce e prăjită.

Cafeina în doză mică ajută circulația sângelui, favorizează munca intelectuală. În doză ridicată produce palpitații, turburări ale vederii și auzului și chiar delir. Sunt indivizi cărora le produce tremurături nervoase.

Copiii și oamenii nervoși ca feaua le face rău. O ceașcă de cafea preparată cu 16 gr. 66 de cafea măcintă conține 0 gr. 10—0 gr. 12 de cafeină. Aceasta e foarte interesant de știut. Iar 100 gr. de cafea preparată la 1 litru apă conține 20 gr. substanță alimentară.

Cafeaua, pretind unii, îndosebi intelctuali, că previne oboseala fizică și a creierului. E o iluzie. Cafeaua nu trebuie întrebuințată obișnuit. Ea nu hrănește. În regiunile calde s'a observat că ea astâmpără setea. În rășboi s'a observat pe alocurea că soldații ce luau cafea, suportau mai ușor greutățile fizice.

Ceaiul se prepară din frunzele arbustului Thea sinensis, originar din Assam și cultivat azi în China, Japonia, India, Statele-Unite, Brazilia și chiar Franța.

Ajunge până la înălțime de 10 m. și crește chiar pe munți înalți (până la 1500 m).

Recolta frunzelor de ceai se face de trei ori pe an în Februarie, Iunie și August. Frunzele recoltate se așează în hămbare aerisite pe mese de tinicheie, încălzite și apoi încălind calde frunzele se suocse între degete, se trec prin căturii ca să le curețe de necurățenii. Se pun în cutii ferite de lumină și aer. Așa se prepară ceaiul verde; cel negru se prepară special după ce frunzele au fost supuse unei fermentații.

În Ceylon — cultura ceaiului este foarte răspândită și mâna omului e înlocuită cu mașina.

Aroma ceaiului bun e naturală și se obține prin încălzire.

Ceaiul se falsifică foarte mult, fie că e întrebuințată cele care au servit odată, fie că se întrebuințază alte frunze.

Falsificările se găsesc repede. Ceaiurile verzi nu se dau în consumație decât după 1 an din cauza miorosului și a puterii prea mari astringente.

În China, ceaiul e întrebuințat din timpurile cele mai vechi și acolo constituie băntura obișnuită.

În Europa l-au răspândit Olandezii pe la 1800.

Datorită tainurilor ce le are ceaiul și al cafeinei, această băntură aromatică e astingentă, stimulantă, diuretică.

Ceaiul cu zamă de lămâie în timpul epidemiilor de holeră e foarte bun.

Abuzul de ceai produce turburări în organism: constipație, slăbire, insomnie, mănăcărime, crize nervoase ș. a.

Nu în toate țările ceaiul se bea la fel.

Cacao e pulberea ce se obține măcintând grăuntele unui mare arbore originar din Mexic și Brazilia, anume Theobroma Cacao.

Cacao conține: Grășime 44 la sută. Amidon 26 la sută. Materii azotate 14 la sută. Căteină 1,6 la sută. Teobromină 1,4 la sută.

Nu conține zahăr. Ciocolata om la lapte cu cacao și vanilie, e un aliment plăcut dar se mistue greu.

În lupta contra alcoolismului, se recomandă înlocuirea bănturilor spirtoase, aceste otrăvuri, cu bănturile aromatice pe cari le-am descris mai sus.

DR. O. Apostol

Abonamentul:

Pe un an 250 de lei. Pentru săteni, învățători, profesori, preoți, studenți, meseriași și muncitori 200 lei pe an.

Abonamentul se plătește înainte; se fac abonamente și pe o jumătate de an.

Pentru înștiințări financiare, bibliotecii, cluburi și localuri publice, abonamentul este 400 lei. Petru sprăimătorii foaie minimum 500 lei. În America 3 dolari, în Jugoslavia 120 dinari, în celelalte țări 450 lei pe an.

Expoziția zootehnică din Galați

Prin îngrijirea serviciului veterinar al comunei, s'a deschis în noul obor de vite în zilele de 7 și 8 Septembrie, o interesantă expoziție zootehnică a orașului Galați și județul Covurlui. Este a doua expoziție zootehnică din această vară și a fost mult mai însemnată prin felul ei de îngrijire om și prin importanța produselor și vitelor expuse. În pavilionul dela intrarea în expoziție erau așezate secțiile produsele alimentare. În primul pavilion erau expuse mostre din conserve de pește și brânzoturi diferite, cari prin superioritatea lor, ne face cinste și pot rivaliza cu cele mai superioare caități similare străine. Secția pescăriei, această însemnată bogătie a țării noastre, a fost bine reprezentată de către „Uniunea Pescarilor”; și au avut destinat un mare pavilion unde erau frumos așezate mostre felurite de pește din toate categoriile; afumat, bătoș și sărat. În pavilionul destinat apiculturii se putea admira diferite sisteme de stupi sistemati, faguri de miere ce toate transformările lor, precum și diferite instrumente de apicultură trebuitoare pentru o stupărie sistematică.

Industria pielării era țărăși bine reprezentată de către fabricile „Bradea” și „Drăgan”, care au expus în două mari pavilioane felurite caități de talpă și piele, începând dela ultimele până la cele mai fine caități de piele șoro și box din care se fabrică încălțăminte de lux; deasemenea erau expuse și serie întreagă de încălțăminte precum și diferite arte articole lucrate din piele.

Un puot de atracție era țărăși și pavilioanele fabricilor de mezeluri, în care au expus fabricile „Cotăniș” și „Komvișka”.

În mijlocul oborului erau instalate grajdurile pentru vite și animale domestice precum și oușile cu păsări de curte. Aci țărăși se putea admira frumos rase de cai, boi, vaci, tauri de reproducție, porci capre și oi; dintre păsări se puteau vedea curcani, găște, rațe, gămi, pichii, ș. a.

Se știe că vitele și păsările de curte fac dela unei gospodării caud ele sunt bine îngrijite și de pe urma lor omul trage folosace reale. Pentru a stimula munca depusă până în prezent și a încuraja și pe alții la îngrijirea vitelor, s'au împărțit premii în bani și diferite unelte agricole, a celor gospodari cari au avut vite mai bune și s'au distins prin modul lor de îngrijire.

Acastă expoziție a avut un succes frumos; a fost vizitată de multă lume, mai ales de cele ce au interes aceste produse, luând deplină cunoștință de prețurile și mărunție expuse, încheind-se diferite tranzacțiuni.

Cu această ocazie s'a putut constata cu vădită satisfacție, că se țărămul economic se lucrează cu toată stărânie și avem în început de industrie pus pe baze solide, care treptat treptat va da roade satisfăcătoare și cu timpul ne vom obișnui a nu mai comanda în străinătate, mărunție ce le putem avea din propria noastră industrie, mai curând și mult mai efine ca cele străine.

Ținem să remarcăm că deși această expoziție a avut un caracter regional, ea a devenit mult însemnată prin faptul că orașul Galați, ca prin port la Dunăre, este un oraș comercial de întâiul rang, unde vin negustorii din toate părțile spre a încheia diferite tranzacții comerciale. Deasemenea orașul Galați prin poziția sa geografică, este sortit a deveni în viitor unu dintre cele mai mari centre comerciale; așa că suntem bucuroși când vedem că acest oraș este în plin progres industrial și economic și de sigur că expozițiile au toamă rolul ca să ne arate la diferite epoci, munca depusă de oamenii în serviciul economiei naționale precum și progresul căpătate.

Se cuvine laude comitetului de organizare al expoziției, pentru munca depusă în folosul obștesc spre a rădica economia noastră națională, la locul de cinste cuvenit.

I. DIMITRIU

10 Tablouri instructive pentru 20 de lei

Multe am învățat citind „Cultura Poporului”. Între altele am aflat că în casele sătenilor noștri e o complexă lipsă de tablouri cu învățători. Pentru a curma acest neajuns, am alcătuit o frumoasă colecție de tablouri demne a împodobi casa oricărui om ce se respectă. Tablourile în număr de 10, lucrate artistic în culori, le trimiț la toți românii din lume, pentru suma de 20 de lei, o sumă de nimic. Trimiterea o facem recomandată, îndată ce primim banii prin mandat postal. Cu ramburs nu trimitem.

Tablourile arată: Grozăviile boției, Stăpîni neamului, Movila lui Burecl, Învierea Domnului, Evanghelistul Luca Scafundrul în fundul Mării, Problema de calcul unimtal, Horia, Cloșca și Două pilde din Evenghelic. Instituțiile, așezămintele de cultură și autoritățile sunt rugate să comande aceste tablouri intrucat contribuie la educarea cetățenilor.

Mulțumesc tuturor cititorilor, cari au fost la înălțimea sacrificiilor mele, căoi până azi am trimis câteva mii din aceste fotolitozate tablouri.

Daniel Constantinescu

Tutungerie - Piața de flori - București.

Farmecul vieții poezii de Gheorghe E. Solomon. De vânzare la Librărie: Bărâd: Sava A. Petroff, Leoa Blecher. Hnși: Librăria Națională. Vaslui: S. Grosvald. Iași: Libr. „Edison” Str. Lăpușneanu 43. Buzău: M. T. Teodorescu. Cernăuți: „Ostașul Român” Leon Konig Piața Unirei 6. Cine dorește această broșură, va trimite 25 Lei prin mandat postal pe adresa: Gh. E. Solomon comuna Chereșeni, jud. Buzău, și va primi 5 exemplare franco.

Traian G. Stoienescu avocat. Calea Șerban Vodă 42 BUCUREȘTI.

MRAELE ATELIER DE DOGARIE Nicolae Săvulescu absolvent al școlii de meserii din comuna Racovița (județul Muscel), execută orice fel de comenzi relative la această branșă, ca Buți, Butoae, Putini, Vedre, Hârdae, etc., din material ales și uscat.

Execuție promptă Prețuri convenabile. Pentru comande și informațiuni a se adresa: NICOLAE SĂVULESCU, satul VALEA STĂNIU No. 44 (prin gara Clucereasa, jud. Muscel). Adresa telegrafică: SĂVULESCU, Clucereasa.

Răspândiți „Cultura Poporului”

TIPOGRAFIA ȘI LEGĂTORIA VIAȚA CLUJ, STRADA REGINA MARIA 36. EXECUTĂ CELE MAI SOLIDE LUCRĂRI GRAFICE ȘI DE LEGĂTORIE PE UN PREȚ CONVENABIL.

10 Tablouri instructive pentru 20 de lei. Multe am învățat citind „Cultura Poporului”. Între altele am aflat că în casele sătenilor noștri e o complexă lipsă de tablouri cu învățători. Pentru a curma acest neajuns, am alcătuit o frumoasă colecție de tablouri demne a împodobi casa oricărui om ce se respectă. Tablourile în număr de 10, lucrate artistic în culori, le trimiț la toți românii din lume, pentru suma de 20 de lei, o sumă de nimic. Trimiterea o facem recomandată, îndată ce primim banii prin mandat postal. Cu ramburs nu trimitem.

SUBSCRIEȘI ACȚIUNI LA „CULTURA POPOULUI”

Specialitățile fabricii de bere CZELL din Cluj. „HERCULES” bere nutritoare, specialitatea NEAGRĂ din malț dublu. „URSUS” bere ALBĂ, mult apreciată. În cauza calităților lor năntrecute s'au dovedit ca mărcile cele mai superioare. Se capătă pretutindeni.

Redacțiile noastre din țară. În București: Calea Șerban Vodă No. 42. Redactori d-nii Traian Gh. Stoienescu, Pavel Macedonski, Crădim, I. Nedelescu și Naum Delavay dar; reporteri culturali: d-nii Daniel St. Constantinescu, N. Buia și R. S. Nicolae-Miska. În Chișinău pentru toată Moldova de peste Prut: redacția este condusă de d-nii general Rudeanu, comandantul armatei din Bessarabia, Ș. Cobanu și Paul Gorie, membri ai Academiei Române. În Cernăuți pentru Bucovina: s'r. Caragiale No. 11. Redactor d-l Eudox Scalat, profesor; reporteri culturali d-nii Galan Teoctist, V. Cojocariu, I. Stăniloae și T. Cristurean, studenți. În Iași pentru toată Moldova: Ateneul Popular Tatarasi. Redactor d-l C. N. Ibrim, președintele Ateneului și inspector general al Fundației „Principale Carol”, cu contribuția scrisului strălucit al d-lor I. Simionescu, profesor universitar și membru al Academiei române, precum și M. Sadoveanu cel mai puternic prozator al vremurilor noastre și membru al Academiei Române.

Societatea pe acțiuni „Cultura Poporului”. Vedem că avem presă puternică și nu-i a sufletului curat românesc vedem că avem întreprinderi mari financiare și economice și sunt ale prietnitor; vedem că industria și comerțul sunt fagure de miere pentru țoți străinii, — și totuși majoritatea românilor se îndelețește cu noștr naltism sentimental în loc să treacă la muncă asiduă și rodnică. Trăm în vremea faptelor. La finanță națională, să opunem a noastră capitaluri străine, ale noastre românești; la întreprinderi de tot soiul asemenea; la presa de bulevard, presa de idei și la cultura străină călătura noastră proprie întemeiată prin școli, instituții științifice, și altele. „Cultura Poporului” a pășit la înștiințarea unei societăți pe acțiuni această nume. Societatea va îngheba un Institut de arte grafice la Cluj cu un capital de 3 milioane cu drept de emisiune până la 10 milioane de lei. Institutul acesta va edita Bibliotecă științifică și bune pentru ridicarea culturată a satelor. Se vor tipări: Biblia, cărți religioase creștine, cărți de agricultură și tot ce privește solul, cărți de igienă, folklor, povești, monogafi, cărți pentru popularizarea științei, cărți cu îndemnuri la muncă, șug, la negoț, la societăți cooperativă, ș. a. O acțiune costă 200 de lei. Acei cari pricep binefacerile unei asemenea instituții sunt rugați să contribuie cu obolul puțin ce-l au, — căci picătul cu picătură se face marea. Avem nădejde în oamenii de bine și de fapte, căci tot se mai găseac această țară. Deocădată primim înscrisurile iar când vom publica statutele școlii și pe acțiuni „Cultura Poporului”, fiecare va trebui să verse cotele ce are. În fiecare număr vom publica numele subscrititorilor: Suma din urmă Lei 124.99. D-l M. I. Ungureanu, în Casapheoi (Constanța) 10 acțiuni Lei 2000. D-na Lucreția I. Ungureanu " " 5 " " 100. D-na Ana I. Ungureanu " " 5 " " 100. Total Lei 128.99.

ROATE DE TORS furnizează prompt orice cantitate din depozit. Departamentul Mașinelor al Reuniunii agricole săsești ardelen SIBIU, STRADA SĂREI No. 22. Firul regulat! Cu fiecare roată de tors se dă un